

Το τελειωτικό κτύπημα (Γέρων Εφραίμ Φιλοθεΐτης)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : Ιανουαρίου 3, 2012

Αγαπητά μου παιδιά,

Σήμερα η γη μας ποτίζεται συνεχώς από πολύ αίμα, από τους πολέμους και τόσα άλλα που συμβαίνουν. Ποτίζεται όμως και με αθώτερο αίμα από το του Άβελ, και το αίμα αυτό είναι της βρεφοκτονίας. Είναι το αίμα των αθώων βρεφών, των απροστάτευτων υπάρξεων, το οποίον χύνεται από τις ίδιες τις μητέρες των.

Όλα τα ιατρεία κι όλα τα μαιευτήρια έχουν γίνει σφαγεία του Ηρώδου. Εκατομμύρια, εκατομμύρια βρέφη σ' όλον τον κόσμο έχουν πεταχθή στους ντενεκέδες των σκουπιδιών και στους υπονόμους. Μήτε τα γατάκια δεν πετούν έτσι. Όπως γνωρίζουμε αυτός ο φονιάς, ο γιατρός, ο μαιευτήρ με το νυστέρι του σκοτώνει το βρέφος μέσα στην μήτρα -όπως έχουμε δη σε ταινία- και μετά με το εργαλείο του σπάζει, θραύει το κεφαλάκι του παιδιού και το βγάζει. Και η μητέρα δεν βλέπει τίποτε και πολύ ήσυχη αναχωρεί για το σπίτι της....

...Βλέπετε πόσο τραγική είναι η έκτρωσις, πόσο μεγάλο έγκλημα είναι! Θα πρέπει λοιπόν να σταματήσει. Οι αθώες αυτές υπάρξεις δεν πρέπει να σκοτώνονται τόσο τραγικά και χωρίς έλεγχο συνειδήσεως, Έτσι με τον απλό λογισμό, ότι δεν μπορείς να θρέψεις άλλο παιδί. Κανονίζουμε δηλαδή εμείς, πώς θα μας φερθή ο Θεός; Κανονίζουμε εμείς, αν θα μπορέσουμε ή όχι να φέρουμε εις πέρας όσα παιδιά μας δώσει ο Θεός μέσα στην οικογένεια; Εμείς οι ίδιοι κανοναρχούμε τον Θεό πώς θα μας φερθή;

Το έγκλημα αυτό παίρνει ολοένα και μεγαλύτερες διαστάσεις, επικίνδυνες και πρέπει επιτέλους να συνειδητοποιήσουν οι γυναίκες πόσο φοβερό είναι και να κάνουν έναν αγώνα να το σταματήσουν ή να εμποδίσουν άλλες γυναίκες που

πρόκειται κατά διαβολική ενέργεια να το διαπράξουν. Γιατί συνήθως φθάνουν στο έγκλημα αυτό είτε από άγνοια είτε από πίεσι είτε από πάλη εσωτερική. Κυρίως συμβάλλει η συνεργεία του διαβόλου με αιτίες και αστήρικτες δικαιολογίες και προφάσεις και αδυναμίες, όπως π.χ. δεν φθάνουν τα οικονομικά, με πιέζει ο άντρας μου, μου ήλθε η ασθένεια κλπ. Από την άλλη πλευρά είναι και η άγνοια και όλα αυτά τα εκμεταλλεύεται ο διάβολος και κατορθώνει να παρασύρη τις μητέρες σ' αυτό το τραγικό αμάρτημα.

Δεν ξέρω, αν γνωρίζετε ότι αυτά τα παιδάκια, αυτά τα έμβρυα, αυτές οι υπάρξεις δεν καταλήγουν στην ανυπαρξία με την έκτρωσι, αλλά το κάθε έμβρυο είναι κι ένας τέλειος άνθρωπος, και μάλιστα στην ψυχή. Αυτά τα παιδάκια ζουν στον άλλο κόσμο, κι όπως καταλαβαίνετε τόσα εκατομμύρια παιδιά έχουν αποτελέσει έναν ολόκληρο στρατό στον ουρανό. Όλα αυτά διαμαρτύρονται· το αθώο αίμα τους βοά προς τον Θεό ότι αδικοσκοτώθηκαν και ότι δεν έλαβαν το Άγιον Βάπτισμα, ότι δεν είναι Χριστιανοί Ορθόδοξοι. Και η ευθύνη σε ποιους πηγαίνει; Τα ευκόλως εννοούμενα παραλείπονται· δίπλα στο αίμα αυτό που χύνεται, στο «κομπιούτερ» του Θεού, γράφεται «έγκλημα». Και αυτό το αίμα πώς θα ξεπλυθή; Όταν λερώνεται κάποιος με τι καθαρίζεται; Με το ύδωρ, με το νεράκι το καθαρό. Κι εδώ χρειάζεται ύδωρ να βγαίνει συνεχώς από δύο βρύσες, που είναι τα δύο μάτια. Η μετάνοια η εσωτερική να εξωτερικεύεται με μία ακένωτη πηγή δακρύων εφ' όρου ζωής!

Βέβαια το αμάρτημα συγχωρείται, αφ' ης στιγμής κατατεθή στην Ιερά, στην παντοδύναμη Εξομολόγησι, όπου δεν μένει τίποτε ασυγχώρητο. Ο Θεός είναι αγάπη και «ο μένων εν τη αγάπη εν τω Θεώ μένει και ο Θεός εν αυτώ» (Α' Ίωαν. 4, 17). Είναι όμως και δικαιοσύνη. Γι' αυτό οι γυναίκες που έχουν κάνει αυτό το αμάρτημα, ας μην επαναπαύονται ότι εξομολογήθηκαν τις εκτρώσεις, που έχουν ήδη κάνει. Θα πρέπει σε όλη τους την ζωή να χύνουν δάκρυα μετανοίας. Πολλές απ' αυτές νοιώθουν ανικανοποίητες καιτοι εξομολογήθηκαν. Γιατί; Διότι ακόμη δεν μετενόησαν εσωτερικά, δεν έχυσαν το αναλογούν δάκρυον, το οποίο θα ξεπλύνη το αίμα της εκτρώσεως ή των εκτρώσεων. Η μετάνοια είναι πολύ μεγάλη, απέραντη. Απόδειξις της αγάπης και της ευσπλαχνίας του Θεού είναι αυτό το «ζην», το ότι ζει ο άνθρωπος και μετά το έγκλημα. Ζει και αυτό σημαίνει ότι τον περιμένει ο Θεός, κι αφού τον περιμένει δεν πρέπει να χάση την ευκαιρία, πρέπει να την εκμεταλλευθή.

Και ο κανόνας του πνευματικού συγκριτικά με το πολύ σοβαρό αυτό αμάρτημα και ειδικό έγκλημα, χρήζει ιδιαιτέρας προσοχής. Ο κανόνας βοηθάει στην θεραπεία της

ψυχής, αλλά, όπως είπαμε, θα πρέπει να ανοίξουν και οι βρύσες των δακρύων, που θα ξεπλύνουν τα αίματα της εκτρώσεως, για να μπορέσει κατόπιν ο άνθρωπος να αισθανθή κοινωνία με τον Θεό. Δεν φθάνει, λοιπόν, μόνον η εξομολόγησις. Αυτό που μετρά, αυτό που θα αλλάξει, που θα αλλοιώσει την καρδιά του Θεού, την πικραμένη και φαρμακωμένη, που θα την επαναφέρει, όπως ήταν πριν αμαρτήση ο άνθρωπος, είναι οι δύο βρύσες των ματιών του, που θα ρέουν δάκρυα μετανοίας. Θα πρέπει, πριν φύγουμε απ' αυτήν την ζωή, να έχουμε αλλάξει την καρδιά του Θεού.

Θα σας αναφέρω ένα απλό παράδειγμα: Ας υποθέσουμε ότι ένα παιδί λύπησε την μητέρα του με μια παρακοή, μια ασέβεια. Όταν επιστρέψει αυτό το παιδί, και της πη: «Συγγνώμη, μητέρα, γι' αυτό που έκανα· δεν θα το ξανακάνω», η μητέρα θα απαντήσει: «Συγχωρεμένο να είσαι και μην το ξανακάνεις». Την συγχώρεσι την πήρε. Αν όμως πέσει στην αγκαλιά της κι αρχίσει να κλαίει, να οδύρεται, να την παρακαλή και να την ικετεύη να του δώσει από καρδιάς την συγγνώμη, τότε δεν θα μείνη η ελάχιστη λύπη και πικρία μέσα της για το σφάλμα του παιδιού. Αυτό ακριβώς συμβαίνει και με τον άνθρωπο, που μετανοεί και επιστρέφει στον Θεό μετά από οποιοδήποτε αμάρτημα...

Όσον περισσότερο μετανοεί ο άνθρωπος, κι όσον περισσότερο χύνει δάκρυα μετανοίας, τόσο περισσότερο η καρδιά του Θεού αλλοιώνεται. Εις βάθος γίνεται η καταλλαγή του Θεού μετά του αμαρτωλού ανθρώπου, και ιδιαίτερα στην περίπτωση αυτού του εγκλήματος της εκτρώσεως, όπου επιβάλλεται η ροή των δακρύων να μη σταματήσει το δάκρυ μέχρι τελευταίας αναπνοής....

Γι' αυτό κι εμείς δεχόμεθα τους πάντες σ' αυτό το σωτήριο λουτρό, σ' αυτό το λιμάνι που λέγεται εξομολόγησις. Κι εκεί αράζει το κάθε τσακισμένο καράβι από τις φουρτούνες του ωκεανού. Είτε το έχουν δείρει άνεμοι ή φουρτούνες ή ληστές, ο,τιδήποτε κι αν είναι αυτό, έρχεται και γωνιάζει σιγά - σιγά. Του έχουν φύγει τα κατάρτια, τα πανιά και το μόνο που περισώζεται είναι το σκάφος, ο σκελετός. Και μπαίνει μέσα στα συνεργεία τα διορθωτικά, διορθώνονται όλα αυτά τα πράγματα και γίνεται πάλι καινούριο το καράβι αυτό.

Έτσι μία ημέρα ήλθε ένα τέτοιο караβοτσακισμένο πλάσμα· ήλθε μία γυναίκα στο μυστήριο -εγώ βέβαια τη λυπήθηκα τρομερά- και μου παρουσιάζει η καημένη πενήντα εκτρώσεις! Βάλε τώρα το γεγονός αυτό να τίθεται στην κρίσι του πνευματικού· πενήντα φόννοι παιδιών! Φυσικά εφ' όσον ο Θεός την έχει στην ζωή ακόμη, είναι εγγύησις του Θεού ότι την ανέχεται και την περιμένει, οπότε ποιος πνευματικός

είναι εκείνος, ο οποίος θα της φερθή κατ' άλλον τρόπον; Την πήρα βέβαια με πολλή στοργή, με πολλή αγάπη, προσπάθησα να την βολέψω και της έδωσα εκείνο το φάρμακο που της χρειαζότανε.

Σκεφθήτε πόσα χρόνια περάσανε· την βασάνιζε το αμάρτημα αυτό και δεν είχε την τόλμη να το πη! Και γύρισε πίσω με την ελπίδα της σωτηρίας. Πόσο τρομερή είναι η αγάπη του Θεού! Αλλά και η χαρά των Αγγέλων! «Επί ενί αμαρτωλώ μετανοούντι μεγάλη χαρά γίνεται εν τω ουρανώ» (Λουκ. 15, 7). Δεν είναι μόνον το ότι μετανοεί ο άνθρωπος και κλαίει και οδύρεται την κατάντια του και ο Θεός τον σώζει, αλλά και ότι παραχρήμα γίνεται και στον ουρανό χαρά. Ολόκληρος ο ουρανός πανηγυρίζει και οι Άγγελοι υμνούν και αινούν τον Θεό για την σωτηρία μιας αθανάτου ψυχής!

«Μακάριοι ων αφέθησαν αι ανομίας και ων επεκαλύφθησαν αι αμαρτίαι» (Ψαλμ. 31, 32) · δηλαδή είναι ευτυχής ο άνθρωπος, ο οποίος αξιώθηκε να συγχωρηθούν οι αμαρτίες του. Τι ευχαριστία να αποδώση κανείς στον Θεό! Σκέψου· εγώ να έχω ζήσει χίλια χρόνια, να έχω κάνει όλα τα εγκλήματα του μεγαλύτερου εγκληματία και τελικά να με φωτίσει το έλεος του Θεού, να επιστρέψω, για μια στιγμή να τα καταθέσω όλα και μέσα σε δύο λεπτά, σε λίγη ώρα να βρεθώ δίκαιος, να βρεθώ λουσομένος, να βρεθώ στους ουραμούς! Μα εκείνα τα χίλια χρόνια τι γίνονται; Πάνε εκείνα· μην τα λογαριάζεις, δεν υπάρχουν τώρα, έχουν σβήσει, δεν ζητούνται αυτά πλέον, βγήκαν από τα κατάστιχα των δαιμόνων αμέσως, πάραυτα! Είναι διαταγή του Θεού! Με το κάθε αμάρτημα που καταθέτεις, πατάει το κουμπάκι του «κομπούτερ», τακ, άφεςις! Τακ, άφεςις! Άφεςις! Με άθροισμα από κάτω «μηδέν». Λευκό μητρώο! Ύστερα, είναι να μην προσκυνής αυτόν τον Θεό, να μην πέσης κάτω και να κλαις από αγάπη και έρωτα και πόθον Θεού;...

Εύχομαι η Χάρις του Αγίου Πνεύματος να μας επισκιάζη όλους και να μας διατηρή εν Χριστώ. Αμήν.

(Από το βιβλίο Η ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΣΩΤΗΡΙΑΣ, εκδ. Ιεράς Μ. Φιλόθεου, Άγιον Όρος)

(Πηγή ηλ. κειμένου: impantokratoros.gr)